

Signe Færchs 1. maj-tale

Taler

Signe Færch
Forkvinde, Dansk
Socialrådgiverforening

Dato

1. maj 2024

Sted

Københavns
Professionshøjskole,
København

Kære alle sammen

Tak for at invitere mig til at tale i dag.

1. maj handler om vores fælles ansvar for at sikre et stærkt fællesskab.

Et fællesskab, der gør alle stærkere og løfter i flok. Et fællesskab, hvis inderste kerne består af tillid og tryghed. Og det er de to ting jeg gerne vil tale om i dag. Den tryghed, der kan få os til at sænke skuldrene. Og den tillid, der får os til at stå på tærne.

I de her dage forhandler politikerne om en ny aftale for handicapområdet.

Det er der brug for. Et område, hvor der i høj grad mangler ressourcer, viden, overblik og retssikkerhed.

Og det er et problem, ikke bare for de medarbejdere der er på området, ikke bare for de mennesker har brug for hjælp. Men for os alle sammen.

Fordi vores sociale system er det sikkerhedsnet der er spændt ud under hele vores samfund, og det sikkerhedsnet har man også brug for, hvis man balancerer højt op gennem livet, og ikke forestiller sig, at man kommer til at falde.

Det er nemlig den tryghed, der gør at vi kan sænke skuldrene. At vi kan bevæge os frit gennem livet, at vi tør tage chancer og kan lægge bekymringer til side. At vi som lønmodtagere ikke skal tilkøbe dyre forsikringer eller spare alt for meget op til trange tider. Det er faktisk meget effektivt i et samfund med tryghed.

Vores samfund brygger helt grundlæggende på en compensationstanke. Får du et barn med handicap: så træder fællesskabet til: dækker din løn hvis du må gå hjemme. Stiller skoletilbud til rådighed.

Bliver du ramt af blodprop så du ikke længere kan arbejde på fuld kraft, ja så kan du tilkendes et fleksjob og bevare en løn, som man kan leve af.

Jeg ved, at hvis jeg senere i dag falder på cyklen hjem fra fælledparken, så står fællesskabet klar. Også hvis det giver mig langvarige men og rammer min arbejdsevne.

Derfor er det godt og tiltrængt med en politisk langsigtet ramme omkring handicap.

Men der et stort problem: økonomien. Sammen med en masse gode konkrete initiativer, lægger regeringen nemlig op til at det skal slås fast at området samlet set skal have færre penge!

Jeg tror på, at man kan bruge pengene klogere, og jeg tror også, at hvis vi sætter hurtigt ind med den rigtige hjælp til børn og voksne med handicaps og alvorlige psykiatriske diagnoser, så kunne vi også spare nogle af de penge vi ender med at bruge på dyre, akutte og indgribende indsatser.

Men kloge besparelser høster man ikke [i] år 1.

For forsøger man det, får man blot uværdige indsatser, og socialrådgivere med alt for store sagsbunker. Frustrerede borgere.

Allerede i dag oplever x ud x socialrådgivere, at økonomien spænder ben.

Kloge besparelser kræver investeringer i år 1 i:

I høj faglighed og efteruddannelse.

Rigtige tilbud, indsatser og botilbud.

I en god og solid uddannelse, hvor vi har den tid det kræver at tilegne sig et komplekst fag.

Derfor bekymrer mig, når politikere afviser den investeringstankegang.

Politikerne er ellers ikke bange for investeringer, som sådan. I går aftes indgik de en aftale om at investere 95 milliarder. De går til vores forsvar. For militære udgifter ses som noget vi bliver nødt til at investere i for at sikre det samfund vi elsker og skal passe på. Det kan jeg sådan set godt forstå.

Men jeg kan ikke forstå, at der ikke gælder den samme logik for det sikkerhedsnet, der skal gribe os når vi eller vores børn falder.

Det bliver vi nødt til at investere i for at sikre det samfund vi elsker og skal passe på.

For det er her trygheden ligger. Og med trygheden har vi fundamentet på plads. Men hvis vi skal bygge et velfærdssamfund der er veldrevet, med høj faglighed og mindre bureaukrati. Hvor vi bruger pengene så smart som muligt, så kræver det også tillid.

For tillid er det der skal til, hvis vi som mennesker – og dermed også som medarbejdere – skal blomstre. Når man får vist tillid gør man sig umage, står på tærne. Tager medansvar.

Og den tillid savner vi at mærke som offentligt ansatte.

I den forgangne måned har vi mærket det utrolig konkret, da socialdemokraterne talte om at sygeplejersker, pædagoger som infiltrerer det danske samfund. Den mistillid er selvfølgelig møntet på at ramme vores kollegaer med en anden hudfarve og religion end mig – men den rammer os alle sammen.

Den mistillid er gift for vores samfund, og derfor siger vi også samlet nej tak til socialdemokraternes angreb på vores fag og faglighed.

Men vi savner også at mærke tilliden i styringen af den offentlige sektor. Vi vil have lov til at bruge vores faglighed, kunne træffe beslutninger når vi sidder sammen med den enkelte borger.

Særligt for os socialrådgivere, der træffer afgørende beslutninger i folks liv, betyder det meget. For når vi får mere plads til at bruge vores faglighed – når vi får mulighed for at bruge det enkelte menneskes behov som pejlemærke for vores arbejde – så kræver det også mere af os.

Og det ansvar er vi klar til at tage på os.

I en helt ny rundspørge blandt vores medlemmer svarer et flertal, at de gerne vil have bedre muligheder for selv at træffe beslutninger. Alt for ofte oplever vi, at vi må stå på mål for beslutninger, andre har truffet – hvad enten det er ledelsen, lokalpolitikere eller Christiansborg. Og vi ved, at de gode og rigtige beslutninger træffes bedst, der hvor vi, fagligheden, møder de mennesker, det handler om.

Og alle politikere både kommunalpolitikere og partierne i Folketinget ønsker at sætte fagligheden fri. Der foregår mange gode ting – ikke kun i frikommunerne – men i hele landet. Mange kommuner har fået øjnene op for, at ledelse baseret på tillid til medarbejderne er afgørende for at sikre borgerne velfærd af høj kvalitet.

Og jeg hører heller ikke nogen på Christiansborg, der ikke har frisættelse som en

ambition. Men der ligger ofte også et mål om at spare penge bag ambitionen.

Som en forsker siger i den kommende udgave af vores fagblad: Frisættelse er ikke noget, man installerer som en vaskemaskine, som så bare kører. Det kræver tid og overskud.

Den erkendelse mangler, synes jeg. Hvis politikerne virkelig vil frisættelse, er de nødt til at investere frem for at spare. Jeg er ikke i tvivl om, at frisættelse på den lange bane kan give bedre velfærd for de samme eller måske endda færre penge – på den lange bane. Her ligger et tungt ansvar hos regeringen.

Hvis frisættelse skal bidrage til at løse den krise, velfærden befinder sig i, skal velfærden prioriteres. På vores område handler det om at investere i uddannelsen, så kommende socialrådgivere bliver klædt godt på til at tage det faglige ansvar på sig. Og det handler om at sikre kommunerne en ordentlig økonomi, så socialrådgiverne får tid til det sociale arbejde.

Så lad det være min opfordring på denne fine og solbeskinnede 1. maj.

Vi skal investere i det samfund vi elsker og holder af. Det kræver mere end krudt og kugler

Det kræver et stærkt fællesskab bygget på tillid – så både borgere og ansatte kommer op på tærne, gør os umage og investerer hjerteblod i vores fælles – og tryghed, så vi alle mærker den frihed og lettelse der følger med at turde sænke skuldrene.

Og det samfund, med tryghed og frihed, det er værd at passe på. Det er værd at kæmpe for.

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

1. maj-tale, Fagbevægelsen

Relateret

Rosa Lunds 1. maj-tale
1. maj 2024

Ida Friis Christoffersens 1. maj-tale
1. maj 2024

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/signe-faerchs-1-maj-tale>